

Kuidas RiTo televisiooni sattus

Aivar Jarne, Riigikogu Toimetiste peatoimetaja 2001 -2005

Riigikogu Toimetised pole olnud ainult paberil ja elektrooniliselt loetav ajakiri. Korra oleme käinud ka teleekraanil. Nimelt leidis meid viis aastat tagasi üles Eesti Televisioon. Ajakirja 10. number, mis pidi valmima 2004. aasta detsembris, oli mulle peatoimetajana ettevalmistamiseks viimane. Juba esimest juubelinumbrit tegema asudes tagus kusagil ajusopis mõtteke, et juubelit tuleks tähistada. Ka viimasel kolleegiumi koosolekul kostus mõtteavaldusi, et number peaks olema kuidagi eriline ning võiks korraldada isegi mingit sorti vastuvõtu. Aga nagu ikka, kulub toimetajatel kogu energia järjekordse numbrri kokkupanemiseks ning pidulikule osale saab hakata mõtlema alles siis, kui on juba hilja. Pealegi jäi RiTo talviste numbrite tegemisel aega alati napiks, sest need pidid valmis saama kolme kuuga suvise nelja kuu asemel.

Ent kus häda kõige suurem, seal ... televisioon kõige lähemal. Tol ajal jooksis ETV ekraanil parlamenditööd tutvustav saatesari "Parlament". Selle üks toimetajaid Elvis Joakit helistaski ühel detsembrikuu kibedal tööpäeval, et kuidas oleks saatelõiguga RiTo-st, mis pealegi tähistab oma juubelit. Olin meeldivalt üllatunud ja samal ajal ärevuses, et number nagu number ikka ning mismoodi on selle tegemist võimalik televisioonilikult näidata. Pärast Elvisega üheskoos nuputamist tulime ideele teha meie rohelisest ajakirjast saateosa seal, kus ta tõepoolest valmib – trükikojas.

Tol ajal trükkis ajakirja ETPV trükikoda, mis asus Kitsekülas Pärnu maantee lähedal. Pean ütleva, et sattusin trükikotta alles teist korda elus ning ei kujutanud päris hästi ette, kuidas õnnestub seal saadet teha. Muu hulgas kostis seal parajat trükimasinate lärmi, nii et kohati ei kuulnud iseenda juttugi. Saate toimetajate ja operaatorite suuniste kohaselt liikusin ühest trükikoja otsast teise, peatudes igat masti masinate ja trükkalite juures ning esitades neile trükkimise kohta tähtsusetuid küsimusi. Praeguseni on hästi meeles, kui võrd keeruline on trükitehnika ning millist kogemust nõuab kas või see, kuidas panna ajakirja vahele kunstilehed.

Trükimasinate müra kõrval sain üht-teist öelda ka ajakirja sisu kohta. Selleks istutati mind trükikoja eesruumi ning suunati valgus näkku. Sain loo ajakirja eesmärgist, lugejaskonnast ja arenemisest ilusasti ära rääkida. Kui kostus kardetud küsimus, mida juubeliväljaandes eriliselt lugeda pakute, polnud mul muud targemat kosta kui see, et sellele on pühendatud peatoimetaja veerg ning lõpulehekülgedel saab vaadata kõigi varasemate numbrite sisukorda.

Igatahes nägid televaatajad mõne päeva pärast viie minuti jooksul, kuidas RiTo televisioonilikult valmib – suure kära ja müraga.